

עין משפט
נר מצוה

קם א בגד הזה חטטי
פ"ו מהל' פסולי
המוקדשין הלי"ח:
קם א י מיי" פ"ו מהל'
מעשר שני הלי"ט:

מוסף רש"י

תהי בה. לטון מריח
כמו נת מיהא דמק" ע"ז
(פ"ו) כלומר מעין ומחשב
לדעת טעמו על דבר
(טורבין ט.ו.)

מוסף תוספות

א. שלא בזמנו הקרב
שלמים. טוס' האל"ש.
ב. כדאיתא בפסחים פ'
האשה גבי שכח רבו
מה אמר לו (דף פט.).
ג. דההוה ספיקא
ומשום תקוני גברא
וכר' שמועז דאית ליה
בפ' התרובות (ובחים
ע"ג). לרע"ט. ד. כדאיתא
בובבחים בשלהי כל
התורין (דף צ"א). טוס'
האל"ש. והיה צריך לדרוק
לאוקמי כמ"ד לספלין
דפלוגותא דתניא היא. טוס'
רש"י. ה. דכיון דלא
נאבד בזמנו הא אקריבה
דמתני' בתמימים עסקין.
יטע"ג. ו. ואח"כ הבריא
וחיו להקריבה. מע"כ.
ז. ומפרש בירושלמי
דבוכרים וכו'. טוס'
האל"ש. (ועי' מהרש"א
דפסוקי). ח. והך ברייתא
דכא ע"כ רבנן היא. טוס'
האל"ש. ט. בבלוגיתיהו
ד"ר רובנן. טוס' האל"ש.

א) תוספתא דהלה פ"ק
ה"ח מנחות מת. שבת ד.
ו"ע כי בעירובין לב' אמר
ניחא ליה לחבר דלעבד
אסורא וטאל ולא לעבד
עם הארץ אסורא רבה.
ב) (אמר מר לתא בכמ"י
דופ"ר, ולי"ה צרש"ל. וכן
בהמשך.) ג) (בכמ"י: והיא
אשתכח.) ד) (עי' טוס'
זכמים עה: ד"ה אכא בן
שנה.) ה) תוספתא דמעשר
שני פ"א ה"גו' (ע"ש).
ו) (ויקרא כו. כו.) ז) (שם
ה. כה.) ח) (שם שם.
טו.) ט) (שם יט. כה.)
י) (מיר: בצמדבד ג. יט.
מאורע: ציורא ד, יט.)
יא) (בכרית לא ע"א).
יב) (בדפ"ר: וכל כגש בן
ו) (ויקרא כו. כו.) טז) (בדפ"ר:
ומנחה.) יז) (עי' מנחה
י. ע"א.) יח) (בדפ"ר:
בהמה.) יט) (בכ"ג נה
ע"א.) כ) (שם ט. ע"ג.)
כא) (בדפ"ר: יוכלן.) ק) (שם
נה ע"א.) קא) (שם
עה ע"א.) קב) (עי' טוס'
מה ע"ג: ד"ה אקמיה.)
קג) (עי' זכמים ו ע"א.
וע"ע טוס' גיטין מה ע"ג:
ד"ה ואל וטוס' זכמים עד:
ד"ה ואל.) קד) (מנחות 5
ע"ג.) קה) (ועי' הי"ד טוס'
מנחות 5: ד"ה דמיי וכו'
וטוס' חולין כג: ד"ה דלמך
ומנה לישב.) קו) (והוה
ע"פ פסחים עג ע"א. ועין
מלה סוף.) קי) (צ"ק
קי ע"ג.) קיא) (ושם ד"ה
דפ"ר.) קיב) (ושם ד"ה שמאל.
ח) (כ"ה צירוף למע"ש
פ"א הי"ב.) קיג) (נדל"ל
דיבנן מחללין ואין מחללין.
רש"י. ועי' ע"פ ע"א.)

הגהות הב"ח

א) נמי נמי אשתא. ל"ב
עין זכמים דף ט ע"א
ו"ע:

הגהות מהר"ב

א) נמי ואל בזמנו שלמים
הוא. ל"ב ע"י מדושי
הרשב"א והרשב"א:

תהי בה ר' יוחנן וכו' אומר לו לאדם
עמוד וחטא בשביל שתזכה אלא א"ר יוחנן
"ממתין לה עד שתומם ומייתי שתי בהמות
ומתנה" אמר מר זכרים עולות דילמא תודה
היא דמיייתי נמי תודה והא בעיא לחם
דמיייתי נמי לחם ודילמא אשם הוא אשם
בן שתי שנים דאישתכח בן שנה ודילמא
אשם מצורע הוא אשם נזיר הוא לא שכיחי
ודילמא פסח הוא פסח בזמנו מזהר וזדורי
ביה א ושלא בזמנו שלמים הוא ודילמא בכור
ומעשר ניגהו למאי הילכתא למיכילניהו
בזמנו הגני נמי בזמנו מתאכלי אמר מר
נקבות זבחי שלמים דילמא תודה היא
דמיייתי תודה והא בעינן לחם דמיייתי נמי
לחם ודילמא חטאת היא חטאת בת שנתה
דאישתכח בת שתי שנים ודילמא חטאת
שעברה שנתה לא שכיח אשתכח בת
שנתה מאי תניא הנניא בן הכינאי אומר
עו בת שנתה לחטאת לחטאת סלקא
דעתך אלא אמר אביי בחטאת כונסה
לכיפה והיא מתה מאליה תנו רבנן
אין לוקחים בהמה במעות מעשר שני
ואם

ואוכלן צורתו כצור ומעשר
צליטרא פ: חטאת עם שנתה. היא דלתבי (ויקרא ה) נקבה מן
הזאן כשנה וכל כשנה (בן שנה) [בת שנתה] היא: ואישתכח עם שני
שנים. ובהמה דמתמייתין צבת שמי שנים עסקינן: עו עם שנתה
לחטאת. לישא דקרא (במדבר טו) לסימנא בעלמא נקט כלומר אם בת
שנתה היא מקריבה חטאת: חטאת סלקא דעתך. דילמא לאו חטאת
היא והכי קריבה ו ותנאי נמי ליכא דחטאת לא קרבה נדבה:
חטאת כונסה לניפה והיא חטאת מאיליה. כדן חטאת שאינה
ראויה ליקרב כגון חטאת דלולי למיתה (תמורה דף טו.). לניפה.
לאו דוקא או שמתאז והדמים יהיו לקיץ המזבח אבל בחטאת אין צה תקנה כלל
לה מזונות: אין לוקחין פ: חטאת במעות מעשר שני. חוץ לירושלים
דכתבי (דברים יד) ולרת הכסף בידך ועוד שמא תכחיש בצורח הדרך:
צשוגג
ועליו באחר (ולמיתה) [ולרעייה] אלא והשתא ניחא דלא מני להקשות מידי אבל בעולה ליכא למיחש להא אם יציא עולה אחרת שהרי
עולה צה נדבה: ש"ל בזמנו הוי ש"מ. ואת כיון דמזהר וזהיר בפסח אין יבא לידי פסח שלא בזמנו ו"ל דלפעמים הפסח
חולה ומפריש אחריו או שמא מיירי בפסח שנטמאו בעליו אי נמי כגון שהפריש שני פסחים לאחריות שעכשיו לא נקרב אלא אחד מהן
ונשאר אחר זמנו: אשתכח בת שנתה מאי. אבל לעיל גבי אשם לא מני למיזעי אשתכח עם שמי שנים מאי לפי שנוכל לומר שהיה
תקנה צריעה לכל בחטאת מתה באשם רועה ו אס כן תרעה עד שתסתאז והדמים יהיו לקיץ המזבח אבל בחטאת אין צה תקנה כלל
ומשום הכי בעי גמרא ומאי תקנתיה ואת לעיל דקאמר זכרים עולות ליחוש דילמא שעירי רגלים וראשי חדשים שהם חטאות צבור והם
זכרים וא"כ אמאי לא בעי גמרא לעיל כי הכא דילמא חטאות צ"ל דלהא ליכא למיחש דהא לב צ"ד מתנה עליהם שאם נאבדו יהיו חולין:
אין לוקחין בהמה במעשר שני. פירש בקונטרס חוץ לירושלים משום דכתבי (דברים יד) ולרת הכסף בידך דהתורה הקפידה בכסף צורה ועוד
שמא תכחיש בצורח הדרך ולא נהירא דהא דבעינן כסף צורה היינו דוקא דרך חילול כגון לקנות דבר שאינו אוכל שאז צריך לחזור ולמכור
אבל במקח הולין בהמה ולאכולה צירושלים שרי ולא בעינא כסף צורה והכי נמי אמר בהגוזל קמא (ב"ק דף טו:ו) מי שיש לו מעות בצבל
שאינו יואין צירושלים וצין בהמה בצבל וממטי לה צירושלים אלמא לא בעינן כסף צורה מיהו ללישנא דשמא תכחיש לא קשה כולי
הא דליכא למימר דיותר טוב לקנות בהמה ולהעלותה לירושלים ואע"ג שמתכחשת מטורח הדרך מלהציא המעות של צבל שאינם יואלים
צירושלים אבל ללישנא דכסף צורה קשה טובא כדפרישית לכך נראה לר"י לפרש דהיינו טעמא דאין לוקחין בהמות כו' גזירה שמא יגדל עדרים
עדרים והכי נמי אמרינן בפרק לולב הגזול (סוכה דף מ:ו) דקאמר התם מעות מעשר שני מתחללין על בהמה חיה ועוף צין חיים צין
שחוטים דברי ר' מאיר וחכמים אומרים על שחוטים מתחללין על חיי אף מתחללין ומסיק מחלוקת זכרים אבל בנקבות דברי הכל אין
מתחללין על חיי שמא יגדל מהם עדרים וזכרים פליגי אי גזרינן זכרים אטו נקבות אי לאו דרבי מאיר לא גזר ורבנן גזרי והכא דקאמר
אין לוקחין גזירה זכרים אטו נקבות ו אס תאמר כיון דטעמא הוי משום גזירה אמאי קאמר התם לטון מתחללין דמשמע אפילו דיעבד לא
מהני והא אמר בכל דוכתי דכל דבר שהוא דרבנן דיעבד מהני ואס כן מחללין מיבעי ליה דכוחיה אמרינן בפרק הזהב (ב"מ דף מה:)
דקאמר התם אלא מאי דרבנן אין מתחללין אף מחללין מיבעי ליה ויש לומר כיון דבהמה דלולב הגזול יש תקנה לעשות לומר יחזרו
דמים למקומן כדקאמר הכא משום הכי קאמר דאפילו דיעבד לא מהני דאי אמרינן מהני כף לי דיעבד כמו שהיה עושה אותו בתמלה:
ואס